

Mødet den 29. Maj 1913. (For lukkede Døre).

1. (J. Nr. 159—1913). Indstilling fra Brolægningsudvalget om efter afholdt Licitation at overdrage **Udførelsen af et Stakit langs Aaens nordre Bred** til Smedemester Møller Holmstoel for 1218 Kr.

Indstillingen vedtoges.

2. (J. Nr. 160—1913). Indstilling om efter afholdt Licitation at overdrage **Betonarbejdet ved Indhegningen af Belysningsvæsenets Plads** til Murermester S. P. Rasmussen for 2377 Kr.

Indstillingen vedtoges.

3. (J. Nr. 161—1913). Indstilling fra Brolægningsudvalget om, at **der udbetales Tilsynsmand Aug. Andersen fuld Løn under hans Sygdom** foreløbig indtil 1. Juli d. A.

Indstillingen vedtoges.

4. (J. Nr. 55—1913). Andragende fra fhv. Politibetjent Borup om **Tilbagebetaling af Pensionsbidrag.**

F o r m a n d e n forelagde Budgetudvalgets Indstilling, der gik ud paa, at Tilbagebetaling af de ydede Pensionsbidrag fandt Sted. Det fremgik af Sagens Akter, at Borup trods en Dagsbefaling af Politimesteren havde drevet Virksomhed som Forsikringsagent, ikke i nogen udstrakt Grad, men dog saa meget, at han, da han fik Valget mellem at opgive denne Virksomhed eller at tage sin Af-

sked fra Politiets Tjeneste, havde valgt det sidste. Tilfældet var derved faldet ind under Pensionsreglementets § 7, og da Budgetudvalget havde ment, at der med Udtrykket i denne: »- - uden at noget har været at lægge ham til Last«, var tænkt paa alvorligere Forseelser, kunde Udvalget indstille, at Tilbagebetaling fandt Sted.

J a k o b J e n s e n bemærkede, med Henblik paa den Sagen vedlagte Domsafskrift, at han ønskede henstillet til Politimesteren, at Afskrifter af Domme blev skrevet med en mere læselig Skrift. Taleren troede, at Borups største Forseelse havde været, at han nogle Gange havde noteret Hotel Royal for Nattesæde, naar Byens Spidser havde siddet der. Taleren fandt det kedeligt med den megen Afgang fra Politistyrken og troede, at der blev gaaet lidt for rigoristisk frem mod Politibetjentene. Endvidere syntes han, at man var vel langt ude, naar Politiets Chef lod foretage Undersøgelser selv i København for at opdage, om en Politibetjent havde haft noget som helst at gøre med, at en Forretning gik i Orden. For Byraadet var der imidlertid intet at gøre, da det ikke var Byraadet, som afskedigede Politibetjentene.

F o r m a n d e n betegnede det som en skarp Beskyldning mod Politimesteren, at Borup skulde være blevet afskediget, fordi han havde anmeldt Nattesæde. Taleren vidste ikke, om Hr. Jakob Jensen vilde have, at Udtalelsen skulde betragtes som faldet i høj Grad for lukkede Døre, for ellers syntes Taleren, at Politimesteren skulde gøres bekendt med den.

Formanden begyndte dernæst at diktere til Protokollen, da

S i m o n s e n udtalte, at han bestemt vilde protestere imod, at Formanden meddelte noget i

Byraadets Navn, naar det ikke var vedtaget af Byraadet.

Formanden stillede Forslag om at bringe Hr. Jakob Jensens Udtalelse med Protokoltilførselen som Grundlag til Politimesterens Kundskab.

P. Jensen mente, at der i høj Grad tiltrængtes en Undersøgelse, hvis Forholdene virkelig skulde være saa raadne, som det syntes at fremgaa af Hr. Jakob Jensens Udtalelse.

Der tilførtes Protokollen følgende: Da det fra Hr. Jakob Jensens Side udtaltes, at Grunden til den paagældende Betjents Afskedigelse mulig kunde være, at han havde anmeldt Hotel Royal for Nattesæde, vedtoges det med 10 Stemmer mod 9 at meddele Politimesteren den saaledes faldne Udtalelse. Sagen udsattes. Hr. Jakob Jensen begærede Protokollen tilført, at han benægtede, at hans Udtalelse havde den i Vedtagelsen angivne Form.

5. (J. Nr. 140—1913). Fra Bestyrelsen for **Observatoriet »Ole Rømer«** forelaa følgende Skrivelse angaaende Byens Overtagelse af Direktør Krügers Villa:

»Iølge derom fra undertegnede Udvalg for Observatoriet »Ole Rømer« sket Henstilling vedtog Byraadet i Møderne den 28. November og 5. December f. A., efter at det for Raadet var oplyst, at Direktør Krügers pekuniære Forhold vare saaledes ændrede, at det var ham umuligt overensstemmende med hans oprindelige Kontrakt med Kommunen at udføre sit Arbejde som Direktør for Observatoriet uden Vederlag, at yde ham en aarlig Løn til Beløb 3000 Kr. fra den 1. April f. A. at regne. Det forudsattes under Forhandlingerne, at Lønnens Udbetaling ikke fandt Sted, forinden det var godtgjort, at

Krüger for sit Vedkommende havde opfyldt den fornævnte Kontrakt ved at installere de ham tilhørende Instrumenter i Observatoriet. Denne Installation er nu sket, og efter Anmodning af Udvalget har Astronom Hr. Thorvald Køhl fra Odder taget Instrumenterne i Øjesyn og konstateret, at de ere installerede, samt ansat deres Værdi til 53792 Mark. Da de af Hr. Krüger i sin Tid tilbødte Instrumenter under Forhandlingerne, der gik forud for Kontraktens Indgaaelse, kun vare ansatte til c. 40000 Mark, maa han siges ikke blot at have opfyldt sine Forpligtelser efter Kontrakten, men endog at have ydet Kommunen en større Værdi, end han var forpligtet til. Lønnens Udbetaling har derefter taget sin Begyndelse.

Ifølge Post 7 i Kontrakten mellem Kommunen og Hr. Krüger (Byr. Fhdl. 1909—10 A Side 137) er Byen efter Krügers Død, eller dersom han skulde opgive Stillingen som Direktør eller Byraadet skulde opsige ham denne Stilling, forpligtet til at afkøbe ham eller hans Bo den af ham opførte Villa til en Pris (for Bygningen, uden den Grund, hvorpaa den staar), som i Mangel af mindelig Overenskomst fastsættes af uvildige, af Retten dertil udmeldte Vurderingsmænd. Under Henvisning til denne Bestemmelse har nu Hr. Krüger overfor Udvalgets øvrige Medlemmer udtalt, at han i Villaen har anbragt en betydelig større Kapital, end han vilde kunne forsvare, hvis hans pekuniære Forhold ved Anbringelsen havde været, som de er nu. Og da Hr. Krüger fremdeles har Vanskelighed ved at opfylde de Gældsforpligtelser, som hidrøre fra de imod ham forøvede Bedragerier, har han henstillet, om man ikke kunde hjælpe ham til at

frigøre en Del af denne Kapital. Idet denne Henstilling er rettet til undertegnede — Udvalgets to andre Medlemmer —, er det blevet os klart, at det ogsaa vilde være i Kommunens Interesse, om man i Tide forberedte den Situation, der vil indtræde ved Hr. Krügers Afgang eller Død og navnlig søgte at undgaa, at Kommunen, naar en af disse Eventualiteter indtræffer, paa én Gang nødes til at udrede eller tilsvare hele det Beløb, hvortil Bygningens Værdi ansættes. Dette vil kunne undgaas derved, at man paa de aarlige Budgetter opfører en Sum, som formentlig passende vil kunne ansættes til 2000 Kr., og afbetaler dette Beløb paa den nævnte Taksationsværdi, saaledes som denne til sin Tid vil blive fastsat. For samtidig at hjælpe Hr. Krüger over de Vanskeligheder, hvorunder han lider, foreslaas det da, at disse 2000 Kr. i de første 6 Aar, altsaa indtil Afdragene have naaet et Beløb af 12000 Kr., udbetales Hr. Krüger, og derefter enten afbetales paa den Prioritetsgæld, hvormed Villaen er behæftet, og som beløber sig til 20,500 Kr., eller henlægges til en Fond, som kan anvendes — og kun maa anvendes — til at dække den nævnte Prioritetsgæld. Den samlede Ejendom er til Prioritetsefterretning vurderet til 55000 Kr. og Bygningerne ere brandforsikrede for 41000 Kr.

Vi tillade os at anmode om Byraadets Bemyndigelse til ved skriftlig Overenskomst med Hr. Krüger at ordne Forholdet overensstemmende med det saaledes anførte.«

Fra Budgetudvalget forelaa Indstilling om at tiltræde Ordningen, dog saaledes at Direktør Krüger forrenter de ydede Forskudsbetalinger med $4\frac{1}{4}$ % p. a. og giver Sikkerhed for dem paa 3.

Prioritet i Villaen næst efter 1. Prioritet til Kreditforeningen og Kommunens Tilgodehavende, 10354 Kr., ifølge Købekontrakten for Grunden.

Indstillingen vedtoges.

6. (J. Nr. 162—1913). Andragende fra **Aarhus Teater** om Kommunens Kautio for et Tillægslaan paa 55000 Kr., saalydende:

»Aarhus Teaters Kasseudvalg har, da der næste Sæson begyndes med en ny Direktør og til dels nyt Personale, havt under Overvejelse at faa Teatrets Pengeforhold bragte i en saadan Orden, at vi kan gennemføre Driften.

Aarhus Teater optog oprindelig et 1ste Prioritetslaan i Ny jyske Købstadkreditforening paa 300000 Kr., nu nedbragt til 235434 Kr. 96 Øre, og senere optoges et Tillægslaan paa 43500 Kr., nu nedbragt til 42286 Kr. 68 Øre. Altsaa er det oprindelige Laan 300000 Kr. nu nedbragt med 22278 Kr. 36 Øre, og dertil kommer, at Teatret har et Reservefonds-Tilgodehavende i Kreditforeningen af 31926 Kr. 05 Øre.

Disse 2 Beløb, tilsammen Kr. 54204,41 — eller omtrent Kr. 55000 —, har Kasseudvalget tænkt at gøre flydende paa den Maade, at der optoges et nyt Tillægslaan paa Kr. 55000,00, der dels skulde benyttes til Indfrielse af Laanet paa Kr. 25000,00 i Aarhus Privatbank og dels til at bringe Balance tilveje.

Kreditforeningen har tilsagt Teatret dette Tillægslaan paa Kr. 55000,00, hvorved hele dets Gæld til Kreditforeningen vil blive Kr. 332721,64 ÷ Reservefonds Tilgodehavendet Kr. 31926,05, paa Betingelse af, at Aarhus Kommune ogsaa for dette Laan vil kautionere.

Vi tillade os derfor at andrage det ærede Byraad om paa Kommunens Vegne at ville kautionere for ovennævnte Tillægslaan, idet vi bemærke, at Kommunens Stilling allerede fra Juni Termin 1913 da bliver den samme, som den var i Aaret 1900, da Teatret blev bygget, medens Teatrets Inventar er langt mere komplet, end det var den Gang.

Hvis det ærede Byraad vil paatage sig denne Kaution, vil Laanet i Aarhus Privatbank altsaa blive indfriet, hvad vi anser for at være fordelagtigt saavel for Kommunen som for Teatret under Hensyn til, at Renten til Kreditforeningen er lavere end Renten, vi maa betale til Banken.

Vi tillader os derfor at anmode det ærede Byraad om at imødekomme dette vort Andragende.«

F o r m a n d e n meddelte, at Budgetudvalgets Flertal anbefalede at yde den ønskede Garanti, medens et Mindretal i Udvalget, Hr. Moustén, havde forbeholdt sig sin Stilling. Rent talmæssig set vilde Kommunens Garanti ganske vist blive noget større, men Sikkerheden vilde ogsaa blive noget bedre.

M o u s t é n havde ikke kunnet tiltræde Indstillingen, fordi han syntes, at der blev taget noget for flot paa Tingene i Teatrets Repræsentantskab. Byraadet havde flere Gange henstillet at tage lidt Reb i Sejlene, hvilket der imidlertid ikke var blevet taget Hensyn til.

J a k o b J e n s e n fandt, at man ikke vedblivende burde gaa med til at udskyde Kommunens Retskrav, og at der nu maatte siges stop. Da Byen garanterede for Laanet paa 25000 Kr., var det en Forudsætning, at Partialobligationsejerne

skulde trække sig tilbage for dette Laan, men dette havde ikke holdt Stik.

M i k a e l J o h a n s e n oplyste, at Partialobligationslaanet var trukket bag Laanet paa de 25000 Kr.

J a k o b J e n s e n hævdede, at Kommunen ved at tiltræde den nu ønskede Ordning vilde komme lige saa langt ud, som hvis Laanet paa 25000 Kr. var bag Partialobligationslaanet.

M i k a e l J o h a n s e n omtalte nærmere den i Andragendet fremsatte Redegørelse for Teatrets Gældsforhold og hævdede paa Grundlag heraf, at Kommunen i værste Fald kunde overtage Teatret for 300000 Kr., og at der ikke kunde ligge nogen Fare deri, da Teaterbygningen gav en Indtægt paa 18000 Kr. aarlig, selv om Scenen ingen Indtægt skulde give. Taleren ansaa det derfor for fuldt forsvarligt at overtage den omtalte Garanti. Den foreslaaede Ordning var den eneste Udvej, Teatret havde til at komme paa ret Køl igen, og forhaabentlig gik det nu ogsaa en bedre Fremtid i Møde.

S i m o n s e n var gaaet med til at anbefale at overtage Garantien, for at der kunde gøres endnu et Forsøg paa under de ny Forhold at faa Teatret til at gaa. Risikoen blev vel noget forøget, dog ikke i større Grad, men skulde det nu gaa galt, var der intet andet at gøre end at lade Kommunen overtage Teatret. Efter det oplyste om Teaterbygningens Indtægter kunde der næppe være stor Fare ved at gaa med til den yderligere Garanti, og det var en stor Fordel at have Pengene i Kreditforeningen i Stedet for i Privatbanken.

M o u s t e n spurgte, om det ikke kunde tænkes, at Partialobligationsejerne kunde overtage Teatret og beholde Kommunens Garanti.

J a k o b J e n s e n hævdede, at Partialobligationsejerne reddede deres Penge ved den Ordning, man nu søgte at gennemføre. Partiallaanet var før skudt bag Laanet paa 25000 Kr., og skulde altsaa ved en eventuel Fallit overbyde Kommunen, men ved den nu foreslaaede Ordning kom Kommunen bag ved det hele og kunde i givet Tilfælde intet redde, med mindre den indløste Partialobligationerne. Det var godt nok, at Teaterbygningen gav en ret god Indtægt, men den var intet værd, hvis Teatret ikke blev drevet, fordi baade Restaurationen og Garderoben var afhængig heraf. Det var næppe tænkeligt, at Teatret nogen Sinde fik en Chef, der kunde gøre alle til Pas, saa det blev vel ved at gaa som hidtil. Miseren skyldte enkelte Blades Kritik. Taleren troede i det hele taget, at Teatrets Tid omtrent var forbi, eller dog at der skulde en stor Reform til, hvis det skulde bringes til at bære sig. Det mest naturlige var da, at Byraadet, naar det økonomisk skulde garantere det hele, ogsaa helt og holdent fik Ledelsen. Taleren henstillede at nægte at gaa med til Ordningen. I saa Fald vilde Forholdene vel hurtigt udvikle sig, hvilket nærmest maatte anses for det heldigste, da man lige saa gerne straks som senere maatte have Sagen ind i en ny Gænge.

M i k a e l J o h a n s e n gjorde gældende, at Partialobligationerne i enhver Henseende var traadt tilbage til Fordel for Byen. I Virkeligheden var Byens Risiko ringere end paa et tidligere Standpunkt. Teaterbygningens Indtægter bortset fra Indtægten fra Scenen var lige store, enten Teatret blev drevet eller ej.

S i m o n s e n kunde ikke tænke sig Muligheden af, at Partialobligationsejerne skulde kunne

overtage Teatret og beholde Kommunens Garanti. Skulde Partialobligationsejerne ved Overbud sikre sig Teatret, maatte de selvfølgelig fyldestgøre de andre Prioritetsejere. Dette havde i hvert Fald været Forudsætningen for, at Taleren var gaaet med til at anbefale Andragendet. Taleren troede ikke, at Risikoen vilde blive saa stærkt forøget, at man derfor skulde undlade at gøre et nyt Forsøg paa at faa Teatret til at gaa. Paa Forespørgsel havde Teaterbestyrelsens Formand udtalt, at man absolut ikke havde tænkt paa at udbetale Partialobligationerne.

J a k o b J e n s e n bemærkede, at der i Overenskomsten intet stod om, at det skulde være det nuværende Aktieselskab, der skulde drive Teatret. Selv om dette gik over paa en enkelt Mand, stod Kommunens Penge altsaa lige fast.

S i m o n s e n pegede paa, at det ved den nu paatænkte Ordning vilde blive Partialobligationsejerne 30000⁰⁰Kr. dyrere at overtage Teatret; men selvfølgelig maatte Sagen ordnes saaledes, at Kommunen ikke kunde skydes ud uden at være fyldestgjort.

M a g n u s N i e l s e n hævdede, at Kommunen kun garanterede overfor det nuværende Aktieselskab og altid havde i sin Magt at frigøre sig for Garantien, hvis Teatret skulde gaa over til andre.

J a k o b J e n s e n gjorde opmærksom paa, at der intet skriftligt forelaa ved Sagen for, at Partialobligationsejerne traadte tilbage for Kommunen.

M i k a e l J o h a n s e n oplyste, at dette Tilsagn laa i Privatbanken.

J a k o b J e n s e n hævdede, at Tilsagnet maatte være ved Sagen.

P. J e n s e n saa intet til Hinder for at tiltræde Ordningen, naar Partialobligationsejerne gav skrift-

ligt Tilsagn om at træde bag ved Kommunen, men dette maatte ogsaa forlanges.

Under Forudsætning af, at Byraadets Fordring paa 75000 Kr. (Grundens Værdi), der forfalder til Betaling, naar Teatret ikke længere benyttes som saadant, i Prioritet staar umiddelbart efter Kreditforeningslaanet, vedtoges det at garantere som nu ansøgt for 55000 Kr. paa Vilkaar, at Laanet paa 25000 Kr., for hvilket Kommunen sidst garanterede, indfries, og at Partialobligationslaanet viger tilbage for den ny Prioritet.

7. (J. Nr. 116—1913). Andragende fra Stadsingeniørens Kontorpersonale om **14 Dages Sommerferie**.

Møller udtalte, at Andragendet vel formelt kun drejede sig om Stadsingeniørens Personale, men at det i Realiteten vedrørte alle Kommunens Funktionærer. Lønudvalget havde undersøgt og overvejet Sagen og kunde indstille, at Byraadets Beslutning af 20. Juni 1901, hvorefter der kun blev givet Sommerferie i 6 Søgnedage i Forbindelse med en Søndag, eller maaske to, vedblivende skulde staa ved Magt. Naar enkelte Institutioner hidtil havde givet længere Ferie, var der blevet begaaet en Fejl, som ikke maatte gentages.

Indstillingen vedtoges.

8. (J. Nr. 43 — 1913). Fra Overretssagførerne Gulmann & Wilde forelaa følgende Skrivelse vedrørende **Sagen Kobbersmedemester H. C. Hansen contra Aarhus Kommune**:

»Som beskikket Sagfører for Underbrandinspektør, Kobbersmedemester H. C. Hansen under den af ham mod Aarhus Kommune til Betaling af hans Løn og Uniformsgodtgørelse for Halvaaret 1. Oktober 1911 — 31. Marts 1912 anlagte Sag tillader jeg mig herved efter

hans Anmodning at henstille til Byraadet ved en derom taget Beslutning at ville foranledige den godvillige Udbetaling til ham af det paa-gældende Beløb, Kr. 175,00.

Min Mandant er af den Formening, at de nu stedfundne Forskydninger i Byraadets Parti-forhold muligen har medført, at der nu hos dettes Flertal hersker en anden Opfattelse med Hensyn til det paagældende Mellemværende end den, der fandt Udtryk i det daværende Flertals Nægtelse af at betale ham den paa Budgettet til hans Stilling bevilgede Løn, og han vil, saafremt hans Formening herom er rigtig, foretrække en netop ved Byraadets ændrede Opfattelse af den paagældende Sag motiveret mindelig Ordning fremfor eventuelt at kunne føre sit Krav igennem ved en Domstolsafgørelse.

Af Hensyn til den verserende Proces tillader jeg mig at anmode om snarlig belejlig Expedition af nærværende Andragende og Meddelelse til mig om Byraadets Stilling til samme.«

Fra Brandkommissionens Flertal, Politimesteren, Brandinspektøren, Marthin Hansen og Mikael Johansen, forelaa følgende Indstilling:

»Brandkommissionens Flertal maa gaa ud fra, at den anlagte Sag vil falde ud til Skade for Aarhus Kommune, og da et saadant Udfald formentlig bør søges undgaaet, forekommer det Flertallet at være den bedste Løsning af den i sin Tid rejste uheldige Konflikt at bevilge det ansøgte.«

Fra et Mindretal i Brandkommissionen, Simon-
sen, forelaa følgende:

»Brandkommissionens Mindretal er vedblivende af den Opfattelse, at der ingen Grund er til at tro, at Sagen vil falde ud til Skade for

Kommunen, og bestyrkes i sin Tro paa et for Kommunen heldigt Udfald af Sagen af det Forsøg, Kobbersmedemester H. C. Hansen nu gør for at faa Sagen ud af Verden uden Dom. I hvert Fald foreligger Sagen nu ganske paa samme Maade, som da det af Byraadet vedtoges at nægte at udbetale Hansen det af denne krævede Beløb, og det forekommer derfor Mindretallet, at der ingen som helst Grund er til at fravige den i Sagen en Gang tagne Beslutning, saa meget mere, som en saadan Forandring ikke vil være i Stand til paa nogen Maade — endsige paa bedste Maade — at løse den i sin Tid opstaaede af Flertallet omtalte Konflikt.

Løvrigt forbeholder Mindretallet sig nærmere mundtlig at motivere sin Stilling i Salen.«

F o r m a n d e n havde været noget betænkeligt ved at følge Brandkommissionens Flertal, fordi han helst havde set en Dom i Sagen, og fordi han var imod at forandre en tidligere tagen Beslutning, fordi Byraadet havde faaet en ny Sammensætning, men var nu kommet til det modsatte Resultat og kunde anbefale Flertallets Indstilling, navnlig fordi der fra socialdemokratisk Side var blevet udtalt, at man ikke vilde være tilfreds med en Underrettsdom, men at man eventuelt vil have Sagen proceret for Højesteret. Sagen drejede sig nemlig i Virkeligheden kun om en Bagatel, og der var næppe Tvivl om, at en Dom vilde gaa Byraadet imod.

S i m o n s e n gennemgik sin ovenfor aftrykte Indstilling og tilføjede, at han ikke kunde erkende, at Sagen drejede sig om en Bagatel, men at det i Virkeligheden drejede sig om et ret ondartet Attentat paa Kommunens Selvstyre fra Funktionærernes Side. Han refererede dernæst Sagens

Historie. Oprindelig var der ingen Tvivl hos nogen om, at Byraadet skulde besætte Posten som Underbrandinspektør. Brandkommissionens Flertal havde indstillet 2 til Posten, men om den ene af de indstillede kunde der dog ikke være Tale, i Virkeligheden var der saaledes kun blevet indstillet 1. Da Byraadet ikke vilde vælge nogen af de indstillede, men ønskede at vælge en 3. Mand, tog Formanden Sagen tilbage og sendte den atter til Brandkommissionen, der saa i Henhold til Vedtægten af 1873 ansatte den, den vilde, uagtet denne Vedtægt slet ikke angik det nuværende Brandvæsen, og hvorefter Stillingen var et borgerligt Ombud. Fra socialdemokratisk Side i Byraadet blev der saa stillet Forslag om i Henhold til den kommunale Vedtægts § 35, at hele Brandvæsenets Personale skulde ansættes af Byraadet. Et halvt Aar efter meddelte saa Ministeriet, at Underbrandinspektøren skulde ansættes af Byraadet, men at Svendene ikke kom ind under nævnte Paragraf, og samtidig meddelte Ministeriet, at det dog maatte holde for, at det maatte have sit Forblivende ved den foretagne Ansættelse af Hansen som Underbrandinspektør. Da Hansen var ansat i Henhold til Vedtægten af 1873, og Posten efter denne Vedtægt var ulønnet, var det dermed givet, at Hansen ingen Ret havde til at faa Løn. Desuagtet udfærdigede Kommissionens Flertal en Regning paa 175 Kr. for et halvt Aar under Henviſning til, at Beløbet stod opført paa Budgettet. Da Byraadet afviste denne Fordring, anlagde Hansen Sag til Udbetaling af de 175 Kr., som ganske vist stod paa Budgettet, men som Byraadet havde vedtaget ikke skulde udbetales. Taleren forstod ikke, at nogen kunde tænke sig, at Hansen kunde vinde Sagen, hvis man da ikke

vilde hævde, at Byraadet ikke var Herre over de Bevillinger, der var vedtaget paa Budgettet. Det var da ogsaa flere Gange sket, at Byraadet havde nægtet at udbetale Beløb, der var opført paa Budgettet. Til Jydsk Haveselskab var der saaledes paa Budgettet for 1911—12 opført en Bevilling paa 200 Kr., men da Selskabet androg om at faa Beløbet udbetalt, mente Byraadet, at Forudsætningerne for Bevillingen ikke længere var til Stede, og det blev vedtaget ikke at udbetale Pengene. I sidste Møde var der endvidere Forslag om ikke at anvende et Beløb paa 3000 Kr., som var opført paa Budgettet, og Formanden havde hævdet, at man meget vel kunde undlade at udbetale Pengene, kun skulde der en Vedtagelse til. Disse to Tilfælde var ganske ens med Tilfældet med Underbrandinspektøren. Det drejede sig altsaa om at faa fastslaaet, om Byraadet havde Lov til at nægte Udbetaling af en Bevilling paa Budgettet, naar Forudsætningerne for Bevillingen ikke mere var til Stede. At bringe dette Spørgsmaal ud af Verden ved den nu foreslaaede Maade vilde være ganske uforsvarligt. Desuden var Underbrandinspektørposten ganske meningsløs. Maaske havde Posten været nødvendig i 1873, og vel ogsaa da Hr. Magnus Nielsen blev ansat, men nu havde man en fast Assistent til at besørge Brandvæsenets løbende Forretninger, og intet var rimeligere, end at Assistenten overtog Ledelsen, naar Inspektøren var forhindret. Den omtalte Bevilling var faktisk udgaaet ved en lovlig Byraadsbeslutning og stod ikke nu paa Budgettet, saa Taleren indsaa ikke, hvor Pengene skulde tages fra, hvis Brandkommissionens Flertals Indstilling skulde blive vedtaget. Vedtog man denne Indstilling, vilde man begaa en ren og skær Voldshandling,

og turde man ikke bringe Sagen frem for Retten, var det af Grunde, der ikke havde Byens Vel for Øje.

Formanden mente ikke, det kunde siges, at Andragendet var Bevis for, at Hansen havde opgivet at vinde Sagen ved Domstolene. Det var meget rigtigt, at en Bevilling paa Budgettet kunde udgaa ved en ny Beslutning, men kun naar Bevillingen gjaldt Byens indre Administration. I dette Tilfælde var Forholdet anderledes, da Bevillingen gjaldt en tredie udenforstaaende Person. For Jydsk Haveselskabs Vedkommende havde Sagen ogsaa været afvigende fra den i sidste Møde behandlede Sag om Reparationsværkstedet paa Belysningsvæsenet, og maaske kunde Haveselskabet ved Sagsanlæg have tvunget Byraadet til at udbetale den paa Budgettet opførte Bevilling. Skulde Indstillingen blive vedtaget, maatte Udgiften naturligvis afholdes af Posten for uforudsete Udgifter.

Simonsen fandt, at det maatte være Brandkommissionens Fejl, hvis den ikke havde underrettet Hansen om, at han var ansat efter Vedtægten af 1873, hvorefter Posten var ulønnet. Hvis Byraadet vedtog at udbetale de 175 Kr., vilde det være en ren og skær Foræring til Manden.

Mikael Johansen indtog i denne Sag ganske det samme Standpunkt som tidligere, idet han mente og altid havde ment, at den lovligt ansatte Underbrandinspektør var berettiget til den for Posten normerede Løn og Uniformsgodtgørelse. Han kunde derfor heller ikke tro, at Domstolene vilde give Byraadet Ret, hvis det nægtede at udbetale Pengene. Da det drejede sig om Overlærernes Lønninger, havde den samme Side af

Byraadet, som nu vilde have Sagen for Retten, ogsaa ment, at Byraadet vilde vinde ved Domstolene, men alligevel tabte Byraadet Sagen. Det vilde vist ogsaa blive vanskeligt at finde nogen Jurist, som troede, at Byraadet vilde vinde den Sag. For Hansen var det vel næppe selve Pengene, det drejede sig om, men som Forholdene havde stillet sig, var det blevet en Æressag for ham. Taleren vilde i god Kontakt med sin tidligere Stilling anbefale, at de 175 Kr. blev udbetalt.

Simonsen fandt det løjerligt, at Hansens Æresbegreber skulde blive styrket derved, at man lagde Sagen hen. Taleren havde altid haft den Opfattelse, at Sagen havde stor principiel Betydning med Hensyn til Kommunens Selvstyre. Spørgsmaalet om Overlærernes Sagsanlæg vilde Taleren ganske henstille til Afgørelse mellem Hr. Mikael Johansen og Hr. N. Joh. Laursen. Der havde maaske nok været talt om at lade Sagen med Underbrandinspektøren passere alle Instancer, men nogen Vedtagelse i saa Henseende havde der ikke fundet Sted, og det nuværende anti-socialistiske Byraadsflertal vilde jo i hvert Fald kunne hindre, at Sagen gik videre, hvis Underrettsdommen gik Byraadet imod.

Brandkommissionens Flertals Indstilling vedtoges.

9. (J. Nr. 15^a—1913). Andragende om **dansk Indfødsret** fra Vilhelm Johannes Erichsen.

Anbefaledes.

10. (J. Nr. 24^a—1913). Andragende om **Fuldmyndighedsbevilling** fra Handelskommis Vilhelm Sørensen.

Anbefaledes.

11. (J. Nr. 129—1913). Andragende fra Fr. Clausen om at faa **lukket op for Tilførselen af Gas** til hans Lejlighed.

Formanden oplyste, at Gastilførselen var blevet lukket, fordi Andrageren skyldte Skat for flere Aar og intet Forsøg havde gjort paa at betale Gælden.

Andragendet afsloges.

12. (J. Nr. 16¹—1913). Andragende fra Mælkehandler Jørgen Nielsen om **Eftergivelse af Brændevins- afgift.**

Overensstemmelse med Budgetudvalgets Indstilling vedtoges det at eftergive Kommunens Andel, 20 Kr.

13. (J. Nr. 13¹—1913). Andragende fra Politibetjent Albert Petersen om **Bevilling af 13 Kr. 50 Øre til Behandling af en Øjensygdom** hos en Specialist.

Bevilgedes.

14. (J. Nr. 12⁴—1913). Indstilling om Tildeling af forskellige **Alderdomsunderstøttelser.**

Indstillingen vedtoges.

